

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **S. B. B. O.**, narozený dne
státní příslušnost Tuniská republika

zastoupen opatrovníkem Mgr. Petrem Svobodou, advokátem, sídlem
Dukelských hrdinů 471/29, Praha 7

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlím Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 12. 2018, č. j. OAM-328/LE-LE05-LE05-2018,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému opatrovníkovi Mgr. Petru Svobodovi se přiznává odměna v částce 4 114,- Kč, která mu bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce v podání ze dne 12. 12. 2018 uvádí, že v Tunisku, kam má být vyhoštěn, se obává o svůj život, neboť v minulosti pomohl zabránit teroristickému útoku. Jednalo se o jeho souseda, který je již doma po výkonu trestu. Žalobce se na základě informací od jeho

rodiny domnívá, že mu soused chce vzít život. Žalobce zároveň žádal, aby soud přiznal odkladný účinek vyhoštění.

2. Žalovaný vyslovil s žalobou nesouhlas. Postupoval v souladu se zákonem o azylu a dalšími právními předpisy, trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně, žalovaný případ posoudil ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce během řízení uvedl a opatřil si podklady potřebné pro vydání rozhodnutí. Po posouzení dostupných skutečností dospěl k závěru, že mezinárodní ochranu žalobci udělit nelze, neboť zde jsou důvody dle § 15a zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení z popisu rejstříku trestů ze dne 20. 11. 2018 zjistil, že žalobce byl v ČR již šestkrát pravomocně odsouzen, přičemž jeho trestní minulost obsahuje různé trestné činy. Žalobci byl uložen trest vyhoštění. Žalobce jako důvod podání žádosti uvedl obavu z možného protiprávního jednání jeho souseda, avšak tuto hrozbu nelze podle žalovaného kvalifikovat jako pronásledování, neboť nemá žádnou souvislost s rasou, národností, náboženským vyznáním, pohlavím, příslušností k sociální skupině či politickými názory žalobce. Žalovaný dále konstatoval, že žalobci umožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. K podkladům však žalobce nic dalšího uvést nechtěl, nevzněl proti nim žádné námitky. Žalovaný následně s ohledem na trestní minulost žalobce rozhodl, že je nezbytné aplikovat § 15a zákona o azylu a žalobci mezinárodní ochranu udělit nelze.
3. Žalovaný doplnil, že z evidence zjistil, že žalobce byl dne 13. 12. 2018 soudně vyhoštěn z ČR do Tuniska, a to na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 12. 2018 č.j. 5 T 240/2013, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o soudním vyhoštění žalobce a neshledání důvodů pro jeho setrvání v ČR. Žalovaný uzavřel, že žalobce pouze domýšlel krajní scénáře svého příběhu, přičemž skutečným důvodem podání žádosti podle něj bylo zabránění jeho vyhoštění. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nenavrhli jeho konání.
6. Ze spisového materiálu zjistil soud tyto, pro řízení podstatné skutečnosti.
7. Žalobce při pohovoru uvedl, že je sunnitský muslim, politické přesvědčení žádné nemá a je zdravý. Je rozvedený, v ČR má dceru, která bydlí s matkou, neboť žalobce s ní měl do roku 2015 zakázán styk a od té doby má povolen pouze styk písemný. Z Tuniska vycestoval v roce 2003, neboť byl ženatý s Češkou, v roce 2005 se tam na čas vrátil, žádné problémy v souvislosti s vycestováním žalobce neuvedl. Důvodem podání žádosti byly obavy z možného protiprávního jednání souseda žalobce v Tunisku, konkrétně pomsty za to, že jej žalobce udal za přípravu teroristického útoku v hotelu, kde žalobce pracoval, přičemž soused byl následně uvězněn. Žalobce uvedl, že soused byl nejspíše propuštěn prezidentem, žádné podrobnosti k tomu ale nevěděl. Soused mu vyhrožoval, že jej zabije, rodiče žalobce se na základě toho obrátili na policii, o postupu policie žalobce nemá informace. K dotazu, zda by se žalobce mohl přesídlit v rámci Tuniska, uvedl, že to může vyzkoušet, ale neví, nakolik soused myslel své výhrůžky vážně.
8. Rozhodnutím č.j. OAM-328/LE-LE05-LE05-2018 ze dne 8. 12. 2018 žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13, § 14 neudělil a zároveň konstatoval, že s ohledem na existenci důvodů

podle § 15a zákona o azylu nelze žalobci udělit doplňkovou ochranu. Žalovaný rozhodnutí odůvodnil tím, že z obsahu rejstříku trestů ze dne 20. 11. 2018 je mu známo, že žalobce byl v ČR již šestkrát pravomocně odsouzen. Konkrétně byl žalobce odsouzen rozhodnutím Okresního soudu Plzeň – město sp. zn. 1 T 56/2004 ze dne 16. 6. 2004 k podmíněnému trestu odnětí svobody na jeden měsíc pro spáchání trestného činu poškození cizí věci dle § 257 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon. Dále rozhodnutím Okresního soudu Plzeň – město sp. zn. 9 T 57/2010 ze dne 21. 5. 2010 ve spojení s rozhodnutím Krajského soudu v Plzni sp. zn. 6 To 355/2010 ze dne 1. 9. 2010 byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody na tři roky pro spáchání trestných činů týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě dle § 215a odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona, vydírání dle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákona a výtržnictví dle § 202 odst. 1 trestního zákona. Potřetí byl žalobce odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 67 T 201/2013 ze dne 9. 11. 2013 pro spáchání přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník k samostatnému trestu vyhoštění na dobu 2 let. Dále byl žalobce rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 5 T 240/2013 ze dne 11. 12. 2013 odsouzen pro spáchání přečinů krádeže dle § 205 odst. 2 trestního zákoníku a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku k samostatnému trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 6 T 299/2013 ze dne 18. 12. 2013 byl žalobce odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody na 8 měsíců pro spáchání přečinů zatajení věci dle § 219 odst. 1 trestního zákoníku a neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku dle § 234 odst. 1 trestního zákoníku. Následně byl dne 18. 3. 2014 odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 2 T 2/2014 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 67 To 111/2014 k trestu odnětí svobody na 5 let pro spáchání zločinu vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a přečinu krádeže dle § 205 odst. 2 trestního zákoníku.

9. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:

10. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod“.
11. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“.
12. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu „[r]odinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“
13. Podle § 13 odst. 2 zákona o azylu „[r]odinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.“
14. Dle § 13 odst. 3 zákona o azylu „[p]ředpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.“

15. Dle § 13 odst. 4 zákona o azylu „[v] případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.“
16. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu“.
17. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“.
18. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.
19. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“.
20. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
21. Podle § 15a odst. 1 zákona o azylu „[D]oplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, a) se dopustil trestného činu proti míru, válečného trestného činu nebo trestného činu proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto trestných činech.“
22. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí nejprve zabýval tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu. S ohledem na to, že žalobce neuvedl žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl politicky aktivní, žalovaný konstatoval, že důvody pro udělení azylu dle tohoto ustanovení zde nejsou. Taktéž nebyly shledány důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. S těmito závěry se soud ztotožnil. Žalovaný vycházel při posouzení situace v zemi původu žalobce z podkladů, jejichž výčet uvedl na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí, přičemž se jedná o aktuální zprávy o stavu v zemi (z roku 2018). Tvrzená obava z možného protiprávního jednání bývalého souseda nikterak nesouvisí s kategoriemi uvedenými v uvedeném ustanovení, lze proto vyloučit, že by mohlo jít o pronásledování z tohoto důvodu. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 16. 9. 2008 sp. zn. 3 Az 48/2008 uvedl, že soukromé osoby mohou být původci jak pronásledování (§ 12 zákona o azylu), tak vážné újmy (§ 14a zákona o azylu) původci pronásledování. Žalobce by se v případě obav měl

obracet primárně na státní orgány země původu, s výjimkou, že takové orgány buď neexistují, nebo nejsou dostatečně funkční. Důkazní břemeno ohledně této nedostupnosti či nedostatečnosti však leží na žalobci (srov. Usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 7/2019-36 ze dne 10. 10. 2019).

23. Žalobce při pohovoru uvedl, že bývalý soused připravoval teroristický útok na hotel, kde žalobce pracoval. Na základě jeho udání byl bývalý soused uvězněn. Žalobce pouze věděl, že jeho trest byl vysoký a domníval se, že byl prezidentem propuštěn. Nevěděl však ani, kdo je v zemi aktuálně prezidentem. K dotazům, jak postupovala policie, když se na ni ohledně toho obrátili rodiče žalobce, žalobce konstatoval, že neví, že policie nemůže uhlídat všechno. Z uvedených tvrzení však nevyplývá, že by tuniská policie či státní orgány byli proti žalobci jakkoli zaujatí či se věcí neměli zabývat. Ani tvrzení, že bývalý prezident neměl lidi, jako je bývalý soused žalobce, rád a k propuštění muselo proto dojít za současného prezidenta, nelze vyložit tak, že by současné orgány nebyly schopny se situací žalobce zabývat. Za těchto okolností soud uzavírá, že žalobce nikterak neprokázal, že by neměl možnost se obrátit na státní orgány země původu a tyto mu nebyly schopny poskytnout účinnou ochranu.
24. V případě žalobce zde není žádný rodinný příslušník žalobce, kterému by byl udělen azyl, nejsou zde proto ani azylové důvody ve smyslu § 13 zákona o azylu.
25. Žalovaný dále zkoumal, zda by bylo možné žalobci udělit azyl dle § 14 zákona o azylu. Své závěry srozumitelně odůvodnil. Judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, že za jistých okolností je možné udělit azyl, aby nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromých a rodinných vazeb. To však jistě není případ žalobce. V ČR má nezletilou dceru, avšak sám výslovně uvedl, že s ní nemá žádný vztah a nejsou v kontaktu. Žalobce jí občas napíše dopis. Jakkoli nepochybně odloučení od dcery je zásahem do soukromých a rodinných vazeb žalobce, způsobil jej v první řadě žalobce sám svým zaviněným protiprávním jednáním, za které byl opakovaně souzen a odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody. Nelze tedy mít za to, že by takové odloučení založilo až vycestování žalobce. Dcera žije s matkou, žalobce se o ni nezajímá, v žalobě se o ní vůbec nezmiňuje. Soud neshledal ani žádný jiný důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by bylo možné žalobci udělit humanitární azyl.
26. **Soud konstatuje, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí., nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců.** Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, bude třeba postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
27. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při posuzování naplnění předpokladů pro aplikaci stanovení § 15a zákona o azylu v daném případě vycházel ze zjištění, že žalobce byl v České republice již šestkrát pravomocně odsouzen.

Žalovaný se zabýval pojmem vážný zločin ve smyslu zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že pojem „vážný zločin“ není příslušnými právními předpisy definován, žalovaný nejprve přistoupil k vymezení tohoto pojmu. Uvedl, že ustanovení § 14 odst. 1 trestního zákoníku stanovuje, že trestné činy se dělí na přečiny a zločiny, přičemž přečiny jsou dle § 14 odst. 2 trestního zákoníku všechny nedbalostní trestné činy a i úmyslné trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do pěti let. Dle ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku jsou zvláště závažnými zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let. Žalovaný v této souvislosti poukázal na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 1. 2. 2017, sp.zn. 6 Azs 309/2016, dle kterého takové vymezení vážného zločinu založené pouze na definici obsažené v trestním zákoníku, by bylo zjednodušené a nedostatečně zohledňující povahu azylového práva. Nejvyšší správní soud také konstatoval, že pojem „vážný zločin“ je třeba vykládat v kontextu kvalifikační směrnice i Ženevské úmluvy. Nejvyšší správní soud dále připomněl, že výkonem tohoto pojmu se již zabýval i Soudní dvůr Evropské Unie v rozsudku ze dne 9.11.2010, č.C57/09 a C101/09, kdy dospěl k závěru, že vážný zločin, na jehož základě lze žadatele vyloučit s možností udělení mezinárodní ochrany, musí být skutečně závažný, tj. musí dosahovat vysokého stupně závažnosti. Posouzení závažnosti zločinu pak musí být provedeno vždy konkrétně s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu.

28. Žalovaný se podrobně na stranách 9 -11 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda lze trestné činy, za které byl žalobce odsouzen, považovat za vážný zločin ve smyslu zákona o azylu. Soud neshledal deficit v jeho postupu. Žalovaný mimo jiné uvedl, že trestné činy týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě dle § 215a odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona, vydírání dle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákona a vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku byly definovány podle trestního zákona č. 140/1961 Sb. i trestního zákoníku jako úmyslné. Jakkoli se podle trestního zákoníku již nejedná o zvláště závažný zločin, ale již „pouze“ o zločin, nemění to nic na tom, že oba zločiny jsou velmi vážné, neboť se jedná o násilnou kriminalitu potlačující základní práva a svobody obětí. Nadto se žalobce dopouštěl těchto činů opakovaně, přičemž se zároveň dopouštěl ještě dalších trestných činů, relativně méně závažné majetkové kriminality. Násilí, kterého se žalobce dopouštěl, bylo navíc mnohdy až brutální, přitom jej páchal na své partnerce, matce jeho nezletilého dítěte, která byla vůči němu osobou zvláště zranitelnou. Žalovaný v případě žalobce neshledal žádné polehčující okolnosti. Žalovaný uzavřel, že s ohledem na povahu a závažnost jednání žalobce lze nepochybně konstatovat, že se jedná o vysoce nebezpečné a nežádoucí jednání, a tedy o vážný čin ve smyslu zákona o azylu. Žalobci proto žalovaný doplňkovou ochranu neudělil.
29. Žalovaný v dostatečném rozsahu a s odkazem na aktuální zprávy o situaci v zemi původu řádně zjistil skutkový stav věci a přijal jemu odpovídající právní závěry, jež v dostatečném rozsahu odůvodnil, přičemž se vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi a argumenty, jež v řízení vyšly najevo.
30. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z námitek žalobce důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

32. Ustanovenému opatrovníku žalobce soud přiznává odměnu, jež se skládá z odměny za 1 úkon právní služby spočívající v převzetí věci dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za 1 úkon právní služby 300,- Kč a náhrady 21 % DPH (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/19).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Praha 5.2.2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce